

Š A M A N M U D R C L É Č I T E L

Alberto Villoldo

*Jak léčit sebe i druhé energetickou medicínou
původních obyvatel Ameriky*

MAITREA

ŠAMAN, MUDRC,
LÉČITEL

Alberto Villoldo

ŠAMAN, MUDRC, LÉČITEL

*Jak léčit sebe i druhé
energetickou medicínou
původních obyvatel Ameriky*

Přeložila Kateřina Fojtíková

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Villoldo, Alberto

[Shaman, healer, sage. Česky]

Šaman, mudrc, léčitel: jak léčit sebe i druhé energetickou medicínou původních obyvatel Ameriky / Alberto Villoldo ; z anglické verze Shaman, healer, sage ... přeložila

Kateřina Fojtíková. -- První vydání v českém jazyce. -- Praha: Maitrea, 2018

ISBN 978-80-7500-343-0

615.8:577.337 * 577.337 * 615.89 * 133.5:118 * 133.4:2-382 * 615.8-022.214 * (035)

– energetická medicína

– energetický systém člověka

– lidové léčitelství

– čakry

– šamanismus

– autoterapie

– příručky

615.8 - Fyzioterapie. Psychoterapie. Alternativní lékařství [14]

Alberto Villoldo, Ph.D.

Šaman, mudrc, léčitel

*Jak léčit sebe i druhé energetickou medicínou
původních obyvatel Ameriky*

Copyright © Alberto Villoldo, 2000

Translation © Kateřina Fojtíková, 2017

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2018

ISBN 978-80-7500-343-0

Mé matce Eleně z celého srdce

Milí čtenáři,

snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v knize nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.

Děkujeme, Váš nakladatel.

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ	ix
ÚVOD	xi
ČÁST I. – UČENÍ ŠAMANŮ	1
KAPITOLA PRVNÍ	
Léčení a nekonečno	5
KAPITOLA DRUHÁ	
Světelní léčitelé	19
KAPITOLA TŘETÍ	
Světelné energetické pole	35
ČÁST II. – SVĚTELNÝ SVĚT	61
KAPITOLA ČTVRTÁ	
Čakry	63
KAPITOLA PÁTÁ	
Šamanské vidění	103
KAPITOLA ŠESTÁ	
Posvátný prostor	131
ČÁST III. – PRÁCE ŠAMANA	147
KAPITOLA SEDMÁ	
Iluminační proces	149

KAPITOLA OSMÁ	
Šamanská extrakce	169
KAPITOLA DEVÁTÁ	
Smrt, umírání a přechod na druhý břeh	199
EPILOG	225
DALŠÍ KNIHY ALBERTA VILLOLDA	231
REJSTŘÍK	233
OHLASY NA KNIHU ŠAMAN, MUDRC, LÉČITEL	241

PODĚKOVÁNÍ

ŽÁDNÁ SLOVA NEDOSTAČUJÍ K VYJÁDŘENÍ VDĚČNOSTI lidem, kteří umožnili vznik této knihy. První z nich je především můj mentor, Don Antonio, který měl tu vizi, trpělivost a vytrvalost učit mladého antropologa ze Západu šamanskému umění. Má redaktorka Patty Giftová z vydavatelství Random House mne doprovázela k nejvyšším vrcholům And, aby se ponořila do studia léčitelství u posledních starších z tradice Inků. Jsem jí nesmírně vděčný za to, že přivedla tuto knihu do světa. Srdečné díky patří Lauře Woodové a Normandi Ellisové za jejich pomoc při strukturování rukopisu, Stanleyemu Krippnerovi za víru v mé schopnosti a podporu v začátcích mého výzkumu a mé agentce Sue Bergerové za vytrvalé povzbuzování. Dále chci ocenit účast studentů a fakulty *Healing the Light Body School* (Školy léčení světelného těla) na formování technik a praktik zde probíraných, a též neúnavnou lásku a podporu Lisy Summerlotové.

ÚVOD

TATO KNIHA JE VÝSLEDKEM mého učení u inckých šamanů. Inkové, obyvatelé jedné z největších amerických civilizací a budovatelé Machu Picchu, žili ve městech v oblacích a procházeli se po dlážděných ulicích omývaných systémem městských kanálů. Inčtí šamani praktikovali energetické léčení po více než pět tisíc let a předávali své vědění orální tradicí z generace na generaci. Učil jsem se u těch nejskvělejších inckých léčitelů a léčitelek pětadvacet let. Rituály, které jsem podstupoval vysoko v Andách a v Amazonii, byly udržovány prastarou tradicí a někdy vyžadovaly měsíce příprav. Osvobozovaly život šamanského učně od sevření strachem, nenasytosti, násilí a predátorské sexuality. Na mé cestě mne provázal starý Inka jménem Antonio Morales. Dobrodružné putování s Donem Antoniem v oblasti Amazonu a pohoří And je zaznamenáno v mých předchozích knihách *Dance of the Four Winds (Tanec čtyř větrů)* a *Island of the Sun (Sluneční ostrov)*.

Techniky léčení duchem a světlem, které najdete v této knize, jsou mou současnou interpretací starodávných léčivých praktik. Variace na šamanský způsob vidění, jež nazývám „druhou pozorností“ (*second awareness*) i extrakční proces se v Severní a Jižní Americe stále užívají. Rituály smrti pocházejí z Amazonie a tvoří část poznání objeveného muži a ženami, kteří překročili naše vnímání času a smrti. Iluminační proces jsem vypracoval se svým mentorem Donem Antoniem na základě pozůstatků téměř zapomenutých inckých technik léčení prostřednictvím světelného energetického pole. Tyto techniky jsou mimořádně mocné a účinné.

Je možné je používat pouze za předpokladu uplatňování nejpevnější etiky a integrity.

Část první této knihy představuje základy víry, z nichž tyto praktiky vycházejí. Část druhá přináší techniky učící šamanskému vidění, vytváření posvátného prostoru a cvičení, s nimiž můžete experimentovat za účelem osobního léčení. Prosím, neužívejte je pro léčení druhých, aniž byste podstoupili odpovídající výcvik se zkušeným šamanem. Třetí část předkládá pokročilé techniky, které může vykonávat jedině zkušený šaman, člověk, který podstoupil učení pod dozorem skutečného mistra. Tyto kapitoly popisují postupy pro odblokování imunitní reakce, extrakce přivtělených (intruzivních) energií a entit a způsob doprovázení bližního při jeho návratu do světa Ducha (*Spirit world*).

Existují jistá nebezpečí spojená s energetickým léčením, a to jak pro klienta, tak pro léčitele. Příliš mnoho špatně vyučených šamanů vykonává energetické léčení bez pochopení mechanických zákonů lidského energetického pole. Viděl jsem lidi s diagnózou rakoviny, kteří podstoupili „energetické léčení“ nádoru, jež jen rozšířilo ložiska nemoci po celém těle. Ke své nevěře odhalili, že jisté formy energie rakovině prospívají. Viděl jsem také lidi trpící vážnými psychologickými potížemi, kteří byli ošetřeni nekvalifikovanými léčiteli, a jejich potíže se zhoršily a neurotické symptomy nebo disfunkční pojetí světa se jen posílily.

Jedním takovým případem byla žena, která mne navštívila poté, co přišla o dítě při automobilové nehodě. Byla u jasnovidce, jenž jí řekl, že její malá holčička je vždy při ní a že jediné, co je zapotřebí, je, aby se „otevřela“ a vnímala dceřinu přítomnost. Matka pocítila okamžitou úlevu, přesto po několika dnech začala trpět nespavostí. Po týdnu beze spánku mě přišla navštívit. Její první slova byla, že chce zemřít a je připravená vzít si život. Provedl jsem

test na určení přítomnosti intruzivní energie (viz kapitola 8) a ten vyšel pozitivně. Duch děvčátka se připojil k matčině světelnému energetickému poli, kde hledal útočiště před zmatkem a rozrušením, které duše prožívá po traumatické smrti. Léčitelova rada, aby matka „byla otevřená“, být dobře míněná, držela matku i dceru v náročném emočním chaosu a duševní bolesti.

Při našem prvním sezení propustila matka dceru do rukou světelných léčitelů, kteří ji odnesli do světla říše Ducha. Bylo pro ni těžké nechat své dítě jít. Během iluminačního procesu viděla smrt jako bránu do nekonečna a zažila na vlastní kůži, že její dcera je od ní oddělena jen tenkým závojem. Krátce nato zase mohla klidně spát. Poté jsme zapečetili otvor v matčině světelném energetickém poli, jímž duch dítěte vstoupil. Trhlina v jejím energetickém poli zela jako otevřená rána a působila jako pozvání pro nepřátelské duchovní entity a rušivé energie. Několik následných sezení jsme strávili léčením matčina žalu. Vybídl jsem ji, aby navštívila psychoterapeuta specializujícího se na podporu těch, kteří se zotavují z hluboké ztráty. Jsem přesvědčen, že kdyby žena následovala radu jasnovidce, spáchala by sebevraždu. Namísto toho se s odvahou a oddaností vydala vlastní cestou léčení. Dnes je talentovanou a soucitnou léčitelkou provázející ty, kdo utrpěli ztrátu a prožívají zármutek.

ČERNÁ A BÍLÁ MAGIE

Bylo mi jen něco přes dvacet, když mi při přípravách na expedici do Amazonie volali z nadace, jež sponzorovala můj výzkum. Potřebovali antropologa, který by dokončil studii zabývající se voodoo léčiteli na Haiti. Zdráhal jsem se, neboť jsem byl jen velmi málo obeznámen s haitskými léčitelskými praktikami afrického původu.

Nadační úředník mi vysvětlil, že by šlo jen o deset dní asistence při projektu nadřízeného antropologa a přemluvil mě, když zmínil, že posuzuje mou grantovou žádost o návrat do Amazonie. Pět dní nato jsem přistál v Port-au-Prince. Zmíněný nadřízený antropolog, muž na prahu čtyřicítky, strávil většinu toho roku na Haiti. Řekl mi, že Francouzi, kteří ostrov kolonizovali, byli těmi nejhoršími otrokáři Nového světa. Zatímco průměrná délka života afrického otroka po jeho příjezdu do Ameriky byla třicet let, délka života nebožáka dopluvšího na Haiti vycházela na pouhé dva roky. Dále mi objasnil, že voodoo bylo původně léčitelem z oblasti subsaharské Afriky, jež se na Haiti začala používat k ničení nepřátel, především krutých otrokářů. Šlo o identické techniky. Tentýž postup, jakým jste někoho léčili, mohl jinému ublížit. Praktiky užívané k stimulaci imunitního systému, aby došlo k vymýcení rakovinového nádoru, se zrovna tak daly použít k zrušení imunitního systému do takové míry, že zemřít na zápal plic bylo otázkou několika týdnů.

Bylo mi jen něco přes dvacet a byl jsem přesvědčen, že vím všechno nejlépe. Černá magie, jak jsem se domníval, mohla fungovat jen na ty, kteří v ní věří. Pokud jste se neupsali víře v její existenci, nemohla vás nijak ovlivnit. Pamatuji si, jak jsem tuto teorii věcně představil svému nadřízenému antropologovi v malé kavárně na nábřeží. Podíval se na mě a usmál se. „Rád se s tebou o to vsadím,“ řekl jsem. „Beru,“ odpověděl. Vsadili jsme se o sto dolarů, že na mě voodoo nezapůsobí. Vyrázili jsme do domu voodoo kněze, se kterým antropolog pracoval. Starý muž žil ve zchátralé dřevěné chatrči na kopci nad městem. Můj kolega nás zběžně představil v místní haitské kreolštině, jíž plyně hovořil, a hned přistoupil k vysvětlení, že jsem nevěřící Tomáš, přesvědčený, že stařec svá kouzla jen předstírá a že by mi rád dal lekci. Rozuměl jsem

francouzsky dost na to, abych pochytil pár slov. „Neublížuj mu,“ řekl. Starý muž se ke mně otočil a usmál se. „Ty chceš věřit?“ zeptal se mě lámanou angličtinou a hlasitě se zasmál. Domluvili jsme se, že se pustí do díla následující pondělí, až budu zpět v Kalifornii.

Ve smluvený den jsem byl na večeri s přáteli, při níž jsem vyprávěl o své zkušenosti z Haiti a léčivé moci voodoo. Poučoval jsem je o tom, že víra je podstatnou přísadou jak pro léčení nemocných, tak pro ublížení nepřítelům. Pokud žiješ mimo rámec těchto přesvědčení, pak to prostě nefunguje, vysvětloval jsem. Já sám jsem toho živým důkazem, neboť právě tento večer na mě pracuje ten nejzákeřnější voodoo kněz na Haiti, a to zcela bezvýsledně. Všichni pozvedli sklenice s vínem a připili na mé zdraví. To bylo v pondělí večer. V úterý a ve středu jsem se cítil dobře, ve čtvrtek odpoledne mě však rozbolela hlava tak, že z toho do večera byla těžká migréna. O osmé hodině se mi zkroutila střeva, mé vnitřnosti se svíjely v křeči a nekontrolovaně jsem zvracel. O půlnoci zazvonil telefon a na druhé straně se ozval antropolog z Haiti. Ukázalo se, že se nestihli věnovat mému případu v pondělí, jak jsme se domluvili, a dostali se k tomu až dnes. Právě se po skončení obřadu vrátil na hotel a chtěl vědět, zda jsem něco pocítil. Zasténa jsem do telefonu, aby se vrátil za oním voodoo knězem a požádal jej, aby ihned odčinil to, co spáchal, ať už je to cokoli. V ten okamžik by i smrt byla vítanou úlevou.

Následující ráno jsem byl téměř vyléčený a dokázal jsem přesvědčit sám sebe, že jsem jen chytil nějakou střevní infekci. Vydal jsem se do univerzitního zdravotnického zařízení, kde mě doktor vyšetřil a vyvrátil, že bych měl jakékoli parazity. Ta lekce mě přišla na sto dolarů, což v té době byla pro čerstvého absolventa pořádná suma, a stála mě jednu z nejhorších nocí mého života. Přišel jsem na to, že tak jako můžete energetickým léčením lidem pomoci,

můžete jim také ublížit. Později jsem zjistil, že energetické léčení prováděné chatrně vzdělaným šamanem se často rovná černé magii, bez ohledu na to, jak dobře je léčitel mínil. Černá magie se nepěstuje jen na Haiti a v bažinách Lousiany, ale všude, kde dobromyslní, avšak špatně vyučení jedinci, vztahují ruce na druhé, pokoušejí se je léčit a přitom na ně nevědomě přenášejí toxickou energii. Studenti občas namítají, že se to přece nemůže stát, když k druhému vysíláme lásku, neboť jde o čistou a posvátnou energii. Těmto studentům připomínám, co všechno jsme schopni způsobit druhým ve jménu lásky. Časem jsem objevil ještě další druh černé magie. Jsou jím negativní myšlenky a přesvědčení, které blokují naši osobní sílu a ničivě působí na imunitní systém.

Nejdůležitějším poučením onoho večera však pro mne bylo uvědomění si klíčové role léčitelovy etiky a záměru. Podstatná část desetiletého šamanského výcviku se zabývá rozvíjením nejpevnější etiky, systému hodnot, jenž se opírá o hlubokou úctu ke všemu živému. Jedině tak mohou být techniky léčení řádně zvládnuty. Doktor studující západní medicínu také stráví studiem svého řemesla nejméně pět let. Je moudré svěřit péči o vlastní zdraví někomu, kdo absolvoval víkendový workshop energetického léčení?

Jedná se tu o dilema studentů ze Západu, kteří se účastní krátkých výcviků v energetickém léčení i šamanismu. Pokud vás volá praxe energetické medicíny, věnujte čas vzdělání u učitelů, jejichž integrita, moudrost a technická znalost vám pomohou k rozvoji vašich vlastních duchovních darů.

Mou cestu k šamanismu vedla touha po celistvosti. Léčením zranění vlastní duše jsem se naučil milovat sebe i druhé. Šel jsem stezkou zraněného léčitele a naučil se transformovat bolest, smutek, vztek a stud, které jsem v sobě nosil, na zdroje síly a soucitu. Dokázal jsem cítit bolest druhého, protože jsem věděl, co je to utrpení.

V naší Škole léčení světelného těla nastoupí každý student cestu vlastního léčení, na níž transformuje zranění své duše na zdroje síly. Učí se, že je to jeden z největších darů, který později předá svým klientům: příležitost objevit sílu, jež se v bolesti skrývá. Studenti také objeví, že léčení není procedura, kterou provádí léčitel, ale cesta, na kterou se klient vydává.

Na závěr chci uvést, že léčivé metody představené v této knize jsou mou vlastní syntézou a interpretací starých léčivých praktik. Nehovořím za své učitele ani za Inky či za šamany původních obyvatel Ameriky. Byť jsem měl tu čest učit se u nejlepších inckých léčitelů, nenárokují si právo prezentovat systém inckých tradic. Léčivé praktiky, které zde popisuji, představují, co jsem se naučil během svého šamanského výcviku. Beru na sebe plnou zodpovědnost za jejich krásu i nedostatky.

ČÁST I.

UČENÍ ŠAMANŮ

ŠAMANI PŮVODNÍCH NÁRODŮ AMERIKY praktikují energetickou medicínu již více než pět tisíc let. Někteří léčitelé věří, že jejich duchovní rodokmen sahá ještě dále. Pamatují si příběhy předávané z babičky na vnučku, které vyprávějí o tom, jak Země byla mladá. Přestože první obyvatelé obou Amerik vládli celistvým poznáním astronomie, pokročilou matematikou a důmyslnou architekturou, nikdy se u nich nerozvinulo písmo, jak tomu bylo jinde. Vzdělanci přehlíželi duchovní tradice původních obyvatel Ameriky ve prospěch judaismu, křesťanství a buddhismu, které za sebou zanechaly písemné záznamy. Zatímco západní teologové studují například buddhismus po více než dvě staletí, je to otázkou jen posledních čtyřiceti let*, co se objevil serióznější zájem o studium duchovního odkazu původních obyvatel Ameriky. Studium šamanismu bylo přenecháno antropologům, kteří až na pozoruhodné výjimky, jako je Margaret Meadová, byli jen chabě vzděláni ke studiu ducha.

* Autor v původním textu z roku 2000 odkazuje k šedesátým letům 20. století (pozn. překl.).

Masová destrukce severoamerických Indiánů evropskými přistěhovalci svedla zbylé původní obyvatelstvo do choroboplodných rezervací, kde starší pečlivě strážili duchovní tradice. Pochopitelně se zdráhali sdílet své dědictví s bílými podrobiteli. Peruánským Indiánům se nedařilo o nic lépe. Španělští konkvistadoři přišli do Peru především hledat zlato, a nechali proto incké duchovní tradice do značné míry neporušené. Nicméně to, co konkvistadoři přehlédli, se misionáři snažili vyhladit.

Ta vyzáblá partička zlatokopů, která doplula ke břehům Jižní Ameriky, s sebou přinesla pro Indiány nepochopitelnou snůšku přesvědčení. Prvním z nich bylo, že všechna potrava světa je Bohem svěřena lidem, přesněji Evropanům vládnoucím všem zvířatům i rostlinám na zemi. Druhé tvrzení předpokládalo, že lidé nemohou komunikovat s řekami, zvířaty a horami, natož pak s Bohem. A do třetice, že lidstvo musí počkat až na konec světa a času, aby zakusilo nekonečno.

Nic absurdnějšího si tehdejší obyvatelé Ameriky nemohli představit. Zatímco Evropané věřili, že byli vykázáni z mýtické rajske zahrady, Indiáni chápali svou úlohu na zemi jako její správci a pečovatelé. Mohli dál rozprávět s burácejícími řekami a šeptajícími horami a stále naslouchat božímu hlasu ve větru. Ve španělských kronikách dochovaných v Peru se vypráví, jak dobyvatel Pizarro věnoval vládci Inků Atahualpovi Bibli s vysvětlením, že jde o slovo boží. Inka si přiložil svazek k uchu, hodnou chvíli pečlivě naslouchal, a pak odhodil svatou knihu se slovy: „Co je to za Boha, který nemluví?“

Domorodé obyvatelé nemátlo jen mlčení evropského Boha, ale také jeho mužský rod. Spolu s dobyvateli přišla patriarchální mytologie zastrašující tradice postavené na femininní síle. Před příchodem Španělů reprezentovala božský princip sama Matka Zem

a její ženské tvary jako jeskyně, laguny a jiné vstupy do země. Evropané nastolili mužský posvátný princip, falus aneb strom života, a kostelní věže napřáhli k nebi. Ženský aspekt země se přestal uctívat a respektovat. Stromy, lesy i zvířata byly vydány napospas plundrování.

Ještě dnes se držíme tohoto rozdělujícího pohledu. Jsme přesvědčeni, že pokud něco nevidíme dýchat, hýbat se či růst, tak je to neživé. energii považujeme za palivo pocházející ze zdrojů jako je dřevo, ropa nebo uhlí, které prostě užíváme. Starověk chápal energii jako živé předivo univerza. Energie se manifestovala ve stvoření. Snad nejpřínosněji pro naši dobu toto pojetí zformuloval Albert Einstein, když rovnicí $E = MC^2$ vyjádřil vztah mezi energií a hmotou. Na Západě se identifikujeme s onou stranou rovnice, na níž je hmota, svou přirozeností konečná. Šaman se identifikuje s energií, jejíž podstatou je nekonečno.

Je zde další zásadní rozdíl mezi původními a současnými Američany. My, lidé Západu, dnes žijeme pravidly. Naše společnost řízená předpisy se spoléhá na dokumenty, jako jsou ústava, desatero přikázání nebo zákony schvalované zvolenými zástupci, které mají vnést řád do našich životů. Chceme-li měnit svět, změníme pravidla (*precepts*), předpisy či zákony. Staří Řekové se zase řídili pojmy (*concepts*). Spíše než pravidla je zajímavý ideje. Věřili, že samotná myšlenka může změnit svět, že není nic mocnějšího než idea, na níž dozrál čas. Šamani se řídí vjemy (*percept*). Chtějí-li změnit svět, změni nejprve své vnímání a tedy i svůj vztah k životu. Vyvolají obrazy nových možností a vnější svět se změní. Právě proto shromáždění inckých stařešinů medituje a vizualizuje svět takový, jaký by jej rádi předali svým dětem.

Jedním z důvodů, proč se praktiky energetického léčení tak úzkostlivě střežily, je, že byly snadno zaměňovány za pouhou sbírku

technik, zrovna tak jako bývá západní medicína chápána jako pouhá řada procedur. Mylně se domníváme, že můžeme ovládnout mistrovství energetického léčení tím, že se naučíme jakási pravidla. Šamanovi nejde o pravidla či pojmy, šamanovi jde o vizi a o Du-cha. A tak i když se léčivé praktiky často liší vesnici od vesnice, Duch zůstává neměnný. Při skutečném léčení nejde o nic menšího než o to, abychom se dokázali otevřít vizi naší vyléčené podstaty a dotkli se nekonečna.

LÉČENÍ A NEKONEČNO

 Kráčeli jsme mnoho dnů. Řekl jsem Antonioví, že rád zaplatím za autobus nebo taxi, ale nechtěl o tom nic slyšet. Nenechal mě dokonce ani najmout koně. „Můj lid vždy chodil pěšky,“ řekl. A s nadšením poukazoval na to, jak mě hravě předběhne, i když je mu už téměř sedmdesát.

Když jsme dorazili do Sillustani, sundal jsem si boty a smočil chodidla v ledovém jezeře. Je to přízračné místo, hřbitov rozprostírající se desítky mil podobně jako Údolí králů v Egyptě. V gigantických kamenných věžích jsou tu na břehu jezera Titicaca pohřbeni pouze šamani, králové a královny. Ti nejlepší mistři kameníci pocházejí z této země. Jak se mohla taková pokročilá technologie rozvinout právě tady u jezera na vrcholu světa?

Antonio mi vysvětlil, že kamenné věže neboli chulpas nemají pouze připomínat zemřelé šamany, slouží jim jako dočasné domovy, když se vracejí navštívit náš svět. Jsou to zcela osvobození mocní duchové, kteří se mohou zhmotnit kdykoli chtějí. Tato informace mi nepřidala na klidu. Přišli jsme tu strávit noc a vykonat obřad k uctění těchto prastarých šamanů.

„Vystoupili za hranice času,“ řekl Antonio. Upozornil mne, že pokud se má víra v realitu opírá o přesvědčení, že čas se odvíjí pouze jedním směrem, pak budu otřesen zážitkem vlastní budoucnosti. „Vyžaduje to skutečnou zručnost ochutnat budoucnost a nedovolit vlastnímu poznání, aby pokazilo tvé skutky nebo přítomnost.“

(Z DENÍKŮ)

KE KARIÉŘE PSYCHOLOGA A POZDĚJI LÉKAŘSKÉHO antropologa mě přivedla fascinace lidskou myslí. V osmdesátých letech jsem trávil stovky hodin v anatomických laboratořích. Chtěl jsem se dozvědět, jak může mysl působit na tělesné zdraví či nemoc. Tou dobou jsem se nezajímal o duchovno, ať už v tradiční formě či v New Age variacích. Byl jsem přesvědčen, že jedinou spolehlivou metodou poznávání je věda. Jednoho dne jsem na Kalifornské univerzitě krájel mozkovou tkáň, abych připravil vzorky pro mikroskopický výzkum. Mozek je nejúžasnější tělesný orgán. Díky svým štěrbinám připomíná vlašský ořech těžký téměř půl druhého kilogramu. Tyto zářezy a závitky vznikly jako jediná možnost, jak mohla příroda přizpůsobit tenkou, ale rozsáhlou vrstvu šedé kůry mozkové (neokortex) tvaru naší hlavy, aniž by se musela zvětšit lebka. Evoluce lidské rasy zde narazila na anatomicky nepřekonatelnou překážku při vývoji inteligentnějšího mozku. Pánevní pletenec by totiž nevydržel, měla-li by porodním kanálem projít větší hlava.

Pod mikroskopem se dají pozorovat miliony synapsí, jež propojují každou mozkovou buňku s jejími sousedy výjimečnou sítí živých vláken. Tyto neuronové sítě přenášejí rozsáhlé množství motorických a senzorických dat. A přece je tato fascinace mozkem výhradně věcí Západu. Například Egypťané se mozku věnovali jen velmi málo, po smrti jej zkapalňovali a odváděli z těla, byt' ostatní tělesné orgány mumifikovali. Ten den jsme se v laboratoři zaobírali otázkou, zda se lidská mysl omezuje na funkci mozku, nebo (když na to přijde) těla vůbec. Věděl jsem, že kdyby byl mozek tak jednoduchý, abychom mu dokázali porozumět, my sami bychom byli o tolik jednodušší, že bychom se k tomu nedobrali. A tak bez ohledu na to, jak úzkostlivě jsme zkoumali vzorky mozku, mysl nám stále unikala. Čím více jsem se o mozku dozvídal, tím víc mě mysl mátlá.

Byl jsem přesvědčen, že lidská rasa dokázala přežít miliony let před nástupem moderní medicíny, protože vědomí těla (*body-mind*) znalo vlastní cesty ke zdraví. Přežili jsme rány, které se zanítily a kosti polámané pádem do rokle cestou pro vodu. Jít k doktorovi bylo ještě před sedmdesáti lety našemu zdraví nebezpečnější než zůstat doma a nechat vědomí těla volný průběh. Na počátku dvacátého století medicína vynikala pouze v oblasti diagnostiky. Ještě stále postrádala léčebné techniky, účinné léky a chirurgické zákroky, které se rozvinuly až v období druhé světové války. Například penicilin, první antibiotikum, se ještě před rokem 1940 nepoužíval. Vezmeme-li do úvahy neutěšený stav medicíny do poloviny dvacátého století, jak dokázali naši předkové celé ty tisíce let přežít ve zdraví? Věděly přírodní společnosti něco o mysli a těle, něco starodávného, co jsme zapomněli a snažíme se to znovu objevit v laboratoři?

Dnes už zavedený pojem psychosomatické nemoci byl původně spojován s hypochondrií: „je to vše jen ve tvé hlavě“. Až později byl až příliš skutečný vliv mysli na tělo potvrzen výzkumem. V jistém smyslu jsme se všichni stali experty na psychosomatické nemoci již v raném věku. Když se mi nechtělo do školy, dokázal jsem ve svých šesti letech vykázat symptomy nachlazení během několika minut. Psychosomatická nemoc se staví proti každému instinktu přežít, jež mají naše těla naprogramována tři sta milionů let dlouhou evolucí. Jak mocná musí být mysl, když přemůže všechny tyto mechanismy přežití a sebezáchovy. Jen si představme, co by se stalo, kdybychom mohli sešikovat tyto síly k vytvoření psychosomatického zdraví!

Za **posledních pár desítek let** se rozvinul obor **psychologické neuroimunologie (PNI)** studující vliv nálad, myšlenek a emocí na naše zdraví. Výzkumníci v tomto oboru objevili, že naše mysl nesídlí v mozku, je spíše rozprostřena po celém těle. Doktorka

Candace Pertová zjistila, že neuropeptidy, molekuly, které kontinuálně proplachují naši krev a zaplavují prostory mezi všemi buňkami, téměř okamžitě reagují na každý pocit a náladu a účinně tak mění naše tělo v jednu velkou vibrující a pulzující „mysl“. Naše tělo jako celek zakouší každou emoci, kterou máme. Propast mezi myslí a tělem se vyřešila objevem jediné molekuly. Přišli jsme také na to, jak funguje psychosomatická nemoc. Víme, že když jsme v depresi, každá buňka našeho těla to cítí, naše imunita je snížena a je pravděpodobnější, že onemocníme. Víme, že smích, není-li přímo nejlepším lékem, pak je zcela jistě jedním z neúčinnějších. Roky poté, co jsem opustil laboratoř, objevili výzkumníci v oboru PNI to, co šamani vždy věděli, a totiž že tělo a mysl jsou jedním. Vědci však stále postrádají jistý prvek, který je jádrem veškerého šamanského léčitelství, totiž Ducha.

HLEDÁNÍ DUCHA

Ve věku zhruba pětadvaceti let jsem se stal nejmladším klinickým profesorem na Sanfranciské státní univerzitě. Vedl jsem vlastní laboratoř biologické seberegulace, která zkoumala, jak energetické léčení a vizualizace mění chemické složení mozku. Technikami energetického léčení jsme byli schopni zvýšit produkci endorfinů, přirozených chemických látek mozku snižujících bolest a vyvolávajících extatické stavy, téměř o padesát procent. Ačkoliv jsme se studenty učinili fascinující objevy, mé rozčarování narůstalo. Mohli jsme sice ovlivnit chemické složení mozku, ale ani v nejmenším jsme netušili, jak pomoci člověku trpícímu vážnou nemocí opět nabýt zdraví. Byli jsme jako děti, které objeví, že lze smíchat bláto a vodu a proměnit je v hlínu. Šlo mi o víc. Chtěl jsem přijít na to, jak vybudovat hliněné domy anebo přinejmenším dělat keramiku.

Jednoho dne jsem si v biologické laboratoři uvědomil, že se mé výzkumy musí týkat většího celku, a ne se zaměřovat na menší a menší částice. Mikroskop nebyl vhodným nástrojem na zodpovězení otázek, jež jsem si kladl. Potřeboval jsem najít rozsáhlejší systém, než jsou neuronové sítě mozku. Těch, kdo zkoumali takzvaný hardware, už bylo dost. Já jsem se chtěl naučit programovat systém. Žijí-li někde odborníci, kteří vědí, jak nasměrovat výjimečné možnosti lidské mysli k léčení těla, byl jsem připraven je najít. Musel jsem se dozvědět, co vědí. Antropologické příběhy napovídaly, že existují národy jako například australští Aboriginci a peruánští Inkové, jež tvrdí, že takové poznání uchovávají.

Pár týdnů nato jsem rezignoval na svou funkci na univerzitě. Mí kolegové byli přesvědčeni, že jsem se zbláznil, když jsem zahazoval slibnou akademickou kariéru. Vyměnil jsem svou laboratoř za pohorky a letenku do Amazonie. Vydal jsem se učit u výzkumníků, jejichž pohled se neomezuje čočkami mikroskopu. U lidí, jejichž poznání zahrnuje více než měřitelný materiální svět, o němž mě učili jako o jediné realitě. Chtěl jsem se setkat s lidmi, kteří vnímají prostor mezi řádky a vidí světelná vlákna, jež animují vše živé. Chtěl jsem studovat s badateli, kteří znají onu stranu Einsteinovy rovnice $E = MC^2$, jež hovoří o energii.

Můj výzkum mě nakonec zavedl z amazonského pralesa do pohorí peruánských And, kde jsem potkal Dona Antonia, jemuž zbývalo jen pár let do sedmdesátky. Z pohledu člověka zvyklého na západní standardy byl chudý. Nejenže neměl televizi, neměl ani elektřinu. Tvrdil ovšem, že okusil nekonečno. „Jsme světelné bytosti na cestě ke hvězdám,“ řekl mi jednou. „Ale budeš muset zažít nekonečno, abys tomu porozuměl.“ Pamatuji si, že jsem se usmíval, když mi léčitel poprvé řekl, že jsme tuláci po hvězdách a že jsme tu od počátku času. Malebný folklór, pomyslel jsem si, smyšlenky

starého muže, který se zdráhá čelit nevyhnutelnosti vlastní smrti. Byl jsem přesvědčený, že se dumání Dona Antonia podobá archetypálním strukturám psyché, jak je popsal Carl Gustav Jung. Antonio interpretoval svůj mýtus doslovně, ne symbolicky jako já. Nediskutoval jsem s ním. Pomyslel jsem na to, jak bych své babičce, pravověrné katoličce, vysvětlil, že Panna Marie ve skutečnosti neporodila jako panna, že jde o metaforu zobrazující zrození Krista coby osvětleného syna Božího. Nikdy by to nepřijala. Pro ni byl panenský porod historickým faktem. Předpokládal jsem, že v případě úvah Dona Antonia o nesmrtelnosti se jedná o totéž. Pro oba staré lidi se kouzelná metafora stala dogmatem. Mytolog Joseph Campbell říkával, že realitu tvoří mýty, které nedokážeme prohlédnout. Proto je pozice antropologa v jiné kultuře tak snadná. Tomu, kdo stojí mimo ni, je přece vše tak jasné jako císařovy nové šaty.

Občas jsem se pokoušel Antoniovi ukázat, že císař *je* nahý a že zaměňuje mytologii za fakta. Tedy až do té doby, než jsem byl při tom, když doprovázel umírající misionářku.

Vesnice zapadlá ve svahu byla zbudována okolo velké incké ruiny. Díly žulových městských hradeb byly tak precizně stesány a seskládány, že je na místě po staletí drželo pouhé tření.

Na hraně náhorní plošiny Inkové vybudovali pevnost, výspu své civilizace. Dnes, o tisíc let později, žijí jejich potomci mezi ruinami a obhospodařují terasy svažující se z kopců. Na nádvoří se pasou slepice, prasata a lamy. Indiánská žena drtí v hmoždíři kukurici. Starý muž nás vpustil do jedné z chýší. Stíny se prodlužovaly a očím chvíli trvalo, než se přizpůsobily temnělé místnosti. Žena s hlavou zahalenou černým šátkem a se svíčkou v ruce šeptala modlitby u čela postele, složené z palety podepřené dvěma dřevěnými přepravkami ve středu pokoje.

Na paletě ležela žena po bradu přikrytá indiánskou dekou. Byla tak vychrtlá, že nebylo možné odhadnout její věk. Žloutenkou zbarvená kůže jí těsně obepínala lebku, šlachy na krku byly ostře zbrázděné. Vlasy měla krátké a šedé, oči z propadlých důlků prázdně zíraly do stropu. Ani se nepohnula, nic nenasvědčovalo tomu, že by zaznamenala naši přítomnost.

Antonio se otočil, podíval se na mne a pozvedl svíci. Přikročil jsem k němu a vzal ji. Přejel rukou nad ženiny obličejem, ale její oči dál upřeně zíraly do stropu. Na hrudi jí spočíval stříbrný krucifix růžence, který měla okolo krku.

„Misionářka,“ zašeptal Antonio. „Před dvěma dny jsem sem zdola přinesli Indiáni.“ Pokynul rukou za svah směrem k džungli.

„Selhaly jí játra,“ řekl jsem. „Myslím, že je v kómatu.“ Zeptal jsem se, co můžeme dělat.

„Nic. Dnes večer zemře. Můžeme jen pomoci osvobodit jejího ducha.“

Dvacet až třicet svíček proměnilo chýši ze slámy a hlíny na kapli. Seděl jsem u dveří na pytli kukuřičných slupek a sledoval společnost usazenou na druhé straně místnosti. Pokoj izolovaný před večerním chladem hrubými hliněnými stěnami byl tolika svíčkami přímo vyhřátý.

Antonio přešel do čela postele, velice jemně nadzvedl ženě hlavu a sňal růženec. Vložil jí jej do levé dlaně a sevřel prsty. Pak mi naznačil, abych sfoukl svíčky.

Zatímco stará Indiánka tiše zpívala, přiblížil jsem se k malé liště, která lemovala stěny jako police. Ohlédl jsem se přes rameno. Antoniovoy oči byly zavřené, ruka položená na čele ležící ženy, rty se pohybovaly téměř nezatelně. Pokoj osvětlovaly tři svíce a ve vzduchu visel dým těch zhasnutých.

Don Antonio přesunul ruce do bodu zhruba dva a půl centimetru nad srdcem. Nataženým ukazováčkem a prsteníčkem kroužil proti směru hodinových ručiček a zároveň spirálovitým pohybem zvedal ruku do mraku dýmu. Srdeční čakra. Zopakoval pohyb třikrát a začal s třetí čakrou. Nejprve opsal prsty dokonalý kruh o průměru osmi centimetrů, jen dva centimetry nad povrchem kůže na solárním plexu. Pomalu a pak rychleji kroužil prsty dále od těla směrem nahoru. Přesunul se k hluboké jamce pod krkem, pak k žaludku, k čelu a temeni.

„Podívej,“ řekl.

Pozvedl jsem zrak z jeho obličeje a podíval se na tělo, na velice slabé zvedání a klesání hrudi. Nato mě Antonio uhodil do hlavy.

Bylo to rychlé jako blesk. Jeho loket vyrazil a zasadil do mého čela tvrdý a ostrý úder. Na okamžik se mi zatočila hlava. Ruka mi v reflexu vystřelila.

„Podívej,“ řekl.

Byl to pouhý okamžik, nic víc. Nad tělem se něco zalesklo, něco mlžného a průsvitného, asi dva a půl centimetru nad obrysy těla. A pak to bylo pryč. Antonio mě pevně chytil za paži a odvedl k čelu postele.

„Teď se podívej. Rozostři pohled.“

A tam to bylo. Rozostřená, ale zjevně přítomná, velice jemná záře, teď asi devět centimetrů nad kůží. Jakoby světelný tvar těla ženy vystoupil z pouhého masa. Musel jsem se soustředit, abych nezaostřil zrak. Cítil jsem, jak mi po zádech nečekaně přeběhl mráz.

„Opravdu to vidím?“ zašeptal jsem.

„Ano, vidíš to, příteli,“ odpověděl starý Indián. „Podívanou, na niž jsme zapomněli, podívanou zamlženou časem a rozumem.“

„Co je to?“

„To je ona,“ řekl. „To je její podstata, její světelné tělo. Ona by to nazvala duší. Chce odejít.“

Antonio pokračoval v práci další hodinu. Se stejnou trpělivostí a intenzitou zopakoval proceduru, již už jsem byl svědkem. Bez zaváhání se oddal práci, kterou měl před sebou. Pak se shýbl k ženině hlavě a se rty těsně u jejího ucha něco zašeptal. Její hrud' se náhle zvedla, zalapala po dechu, jak rychle nabrala vzduch do plic. Zůstal tam.

„Vydechni!“

Ozvalo se dlouhé zasípání, zdánlivě pracný povzdech, když její poslední dech vyšel z prsou otevřenými ústy. Jakoby koutkem oka jsem zahlédl, jak se náhle mléčná světelnost vznesla a slila v něco amorfního. Něco beztvarého, průsvitného a opálově mléčného se vznášelo nad její hrudí. Viděl jsem, jak se tato forma pohybuje nad jejím hrdlem a hlavou, a pak tam najednou nebyla. Po celé chýši se rozprostřel pocit hlubokého míru.

„Co to bylo?“ ozval se můj hlas šeptem.

„To, co Inkové nazývají wiracocha.“ Antonio konečky svých prstů zavřel misionáře oči. „Jsem rád, že jsi to viděl.“

(VILLOLDO A JENDRESEN: TANEC ČTYŘ VĚTRŮ)

Více než o dvacet let později jsem porozuměl starému Indiánovi a jeho tvrzení, že člověk může ochutnat nekonečno. Pochopil jsem, že zkušenost nekonečna nás může léčit a transformovat. Může nás osvobodit od dočasných pout, jež nás svazují s nemocí a stárnutím. Během dvou desítek let strávených s šamany v pralesích a vysokých andských horách jsem zjistil, že více než z masa a kosti jsem tvořen duchem a světlem. Tímto pochopením je nasycena každá buňka mého těla. Jsem přesvědčený, že to proměnilo způsob, jakým léčím, jakým stárnu a jakým zemřu. Zázitek nekonečna je jádrem iluminačního procesu, základní léčitelské praxe sdílené v této knize.

„LÉČIT SE“ VERSUS „BÝT LÉČEN“

Během svého šamanského učednictví jsem dospěl k poznání, že existuje rozdíl mezi léčením (*healing*) a léčebným zákrokem (*curing*). Léčebný zákrok předpokládá nápravu, koriguje vnější problém, jenž vyvstane, asi jako když zalepíte splasklou pneumatiku, ošetříte hadí kousnutí či podstoupíte chemoterapii, abyste měli nádor pod kontrolou. Nepomůže vám však vyhnout se hřebíkům na cestě, hadům v lese ani nemoci, jež nádor způsobila. Proces léčení zahrnuje mnohem víc – směřuje k celistvosti a transformuje život člověka. Nemusí nutně vést k vyléčení na fyzické úrovni, být i to většinou proběhne. Byl jsem svědkem mnoha lékařských zákroků, které nepříspěly k léčení. A byl jsem přítomen také situacím, kdy docházelo k velkému léčení, a přitom pacient zemřel. K léčení dospějeme skrze setkání s nekonečnem. Známkou úspěšného léčení je nový pocit nalezeného míru a pohody, posílení a propojení se se vším živým.

Pár týdnů po události s misionářkou jsem se vrátil z výletu do hor nedaleko Machu Picchu se zápallem plic. Ani celá sada antibiotik nepomohla zmírnit infekci a záchvaty kašle ne a ne ustát. Při každém zakašlání se mé břišní svaly stáhly v křeči. V akutních bolestech jsem přišel k Donu Antonioví. Starý Indián mě požádal, abych si lehl na kožešinový přehoz v nohách postele. Posadil se na polštář vedle mé hlavy a začal s léčením. Zavolal čtyři základní směry a vzýval Nebe a Zemi. Poté pozvedl ruce, rozhrnul jimi vzduch nad hlavou a pomalu je spouštěl dolů k tělu, jakoby rozšiřoval okraje neviditelné bubliny. Pak zopakoval tentýž pohyb, tentokrát roztahoval okraje neviditelné bubliny dopředu a zakryl mě jí jako dekou. Okamžitě jsem se cítil pohodlně a v bezpečí. Vnitřní dialog mé mysli se vytratil a já se ponořil do stavu ticha a pokoje,

jaký jsem znal jen z meditace. Z dálky jsem slyšel, jak mě Antoniův hlas navádí, abychom dýchali v jednom rytmu a všiml jsem si, jak se mi zrychluje dech a ladí se s jeho tempem. Cítil jsem, jak Antonio krouží prsty nad mým krkem proti směru hodinových ručiček a vytahuje hmotu lepkavou jako cukrová vata. To vše jsem vnímal zcela letmo, jakoby se to dělo někomu jinému nebo jako bych to viděl ve snu. Nic mě nemohlo vyvést z klidu. A pak se začala má levá paže nečekaně škubat. „To odchází toxická energie z tvého systému,“ řekl Don Antonio. „Neboj se. Dej tomu volný průběh.“ Trhání přešlo do levého ramene a pak do mé pravé nohy. Dělo se to zcela nechtěně, asi jako když sebou člověk někdy trhne předtím, než usne, až na to, že to neustávalo a nabíralo na intenzitě. Pak to přestalo, právě tak náhle jako to začalo a já jsem usnul.

Uplynula téměř hodina, než jsem se probudil a pohlédl na hodinky. Antonio stále ještě seděl vedle mne a v rukou držel mou hlavu. Zeptal se mě, jak se cítím. V duchu jsem prošel své tělo a zjistil, že nejsem schopen se pohnout. Podivuhodné bylo, že mě to nijak neznepokojilo. Měl jsem pocit, jako bych plaval v tichém teplém moři. Antonio mi začal masírovat hlavu a po chvíli jsem už mohl protáhnout ruce i nohy a posadit se. Měl jsem pocit, jako bych se právě probudil z vydatného celonočního spánku a bolest hrudi byla ta tam. Zeptal jsem se Antonia, co udělal. „Říkáme tomu *Hampe* neboli energetické léčení,“ vysvětloval. „Strávil jsi téměř hodinu v nekonečnu,“ dodal s úsměvem. „Ale to je jen slovní obrat, protože v běžasí nelze setrvat po dobu, jež by se dala změřit.“

Léčil mě pouze během jednoho sezení, a kašel téměř okamžitě ustoupil. Můj imunitní systém se nastartoval a cítil jsem, že jsem na cestě k zotavení. Ještě důležitější však byla hloubka léčení, která dalece přesáhla tuto konkrétní kúru. Po jedné léčivé seanci ve mne roky přetrvával pocit klidu a pokoje, jenž bych dokázal popsat

jedině jako stav milosti, odpuštění a požehnání. Ochutnal jsem, co to znamená osvobodit se z pout, která mě svazovala s dávnými časy, s bolestnou minulostí, vinou, lítostí i s nadějemi a obavami z budoucnosti. Zakusil jsem mír. Byl jsem vychováván ve víře, že takovou milost lze dosáhnout pouze prostřednictvím modlitby, na níž odpoví velkorysá boží láska.

„Neuděluji nikomu milost ani nic podobného,“ rychle odvětil Don Antonio. „Já jen držím posvátný prostor, v němž ses dotknul nekonečna. Tu skutečnou práci jsi vykonal ty sám.“ Antonio mě obeznámil s tím, že vytvořil posvátný prostor, v němž mohlo dojít k léčení. Energie tohoto prostoru a pomoc bytostí světla ze světa Ducha mě posílila, abych dokázal léčit sám sebe.

Cesta šamana, jak jsem zjistil, je cestou síly, tedy přímým ujednáním se silami Ducha. Nikdy předtím jsem ji nezakusil. Křesťanská výchova mě naučila obracet se k Bohu a bezchybně odříkávat večerní modlitby. Později jsem se naučil meditovat. Modlitba i meditace zůstaly podstatnou součástí mé životní praxe dodnes. Cesta síly je však o něčem jiném. Vyžaduje přímou zkušenost s Duchem na jemu vlastním území, totiž v nekonečnu. Když se spojíme s mocnými energiemi světelného světa* (*luminous world*), dochází k obrovskému léčení. Během takového procesu odhodíme omezenou identitu, za níž se pokládáme a zažíváme neohrazenou jednotu se Stvořitelem a s celým Stvořením.

Léčitelské praktiky, jaké jsem se naučil a s pomocí mého indiánského mentora upravil, jsou starověkými postupy pro vytváření posvátného prostoru, v němž se mohou odehrávat zázraky. Umožňují vstoupit do nekonečna a zakusit osvětlení (*illumination*) okamžikem

* Pozn. překl.: Villoldo užívá adjektivum *luminous* jako atribut energetické povahy světa dosažitelné šamanským viděním neboli druhou pozorností (*Luminous warrior, Homo Luminus, Luminous beings, Luminous energy field...*)

bezčasí. Iluminační proces* je klíčovou šamanskou technikou, již tato kniha představuje. Vstoupíme-li do vod nekonečna, svlékneme minulost i budoucnost a jsme jen tady a teď. Nevážeme se již na bolestné příběhy z minula a osobní historie už neurčuje naši budoucnost. Není to tak, že by se minulost zázrakem pročistila. Ztráta, bolest a smutek, které jsme prožili, zůstanou s námi jako vzpomínka; nemohou však nadále definovat to, kým jsme. Zjistíme, že nejsme svými příběhy o sobě samých. Zážitek nekonečna otřese iluzí smrti, nemoci a stárnutí. Nejde o pouhý psychologický či spirituální proces, každá buňka našeho těla je tím dotekem informována a obnovena. Náš imunitní systém jakoby se oprostil z otěží a fyzické i emocionální léčení probíhalo na zrychlené obrátky. Zázraky se stanou běžnou okolností a spontánní vyléčení, pro západní medicínu tak záhadná a nepochopitelná, všední záležitostí. Vstoupíme do proudu duchovního osvobození neboli osvěcování. V přítomnosti nekonečna jsme schopni zažít, čím jsme byli, než jsme se narodili, a kým budeme, až zemřeme.

Šaman, u kterého jsem se učil, věřil, že je schopen vystopovat svou světelnou přirozenost, již my nazýváme duší, úplně stejně jako umí vystopovat jelena v lese. Tvrdil, že sledoval světelná vlákna vlastní bytosti až k velkému třesku na počátku času, i do budoucnosti, v níž zakusil, kým se stává a ještě dál, do bodu, do kterého se náš vesmír vrátí a z něhož byl stvořen.

Zkušenost nekonečna by se neměla plést s věčností. Věčnost představuje nekonečný počet dní. Váže se k času, ke stárnutí a umírání. Nekonečno předchází čas jako takový a bylo zde před jeho

* Pozn. překl.: *Illumination proces* – závěrečná fáze energetického léčení, kdy po odstranění těžkých energií a negativních otisků z energetického těla klienta, jej šaman informuje světlem pocházejícím ze spojení se stvořitelem a přepisuje jím nežádoucí záznamy v energetickém těle. Více viz část třetí, kapitola sedmá.

zrozením. A protože nekonečno se nikdy nezrodilo, nikdy nezemře. Naše nekonečné „já“ tu bylo před životem a smrtí a nikdy nevstoupí do řeky času. Nezrodilo se s vaším tělem a nezahyne s ním. V nekonečnu vystoupíte z lineárního času a vstoupíte do posvátného. Protože už se nebudete identifikovat výhradně s časem a s fyzickou formou, jež stárne a umírá, smrt konec vašich dnů neohrozí. Takový stav osvobození je jádrem mnoha mystických tradic všude na světě. Šamani objevili praktické metodologie pro dosažení tohoto cíle. Můj mentor pochopil, že jeho světelná přirozenost je trvalá. Rádi bychom tomu věřili a tušíme, že je to pravda, ale jen málo z nás to ví s takovou jistotou. Nepomůže číst o tom v knihách. Antonio mi jednou vysvětloval, že šaman rozlišuje získávání informací od skutečného poznání. Informace představuje porozumění, že voda sestává ze dvou atomů vodíku a jednoho atomu kyslíku (H₂O). Poznání obsáhne povahu vody do té míry, že budete umět vyvolat déšť.

Několik let jsme s Donem Antoniem rozvíjeli a kultivovali ilumináčnící proces, který se zakládá na léčitelské praxi, jež byla konkvistadory a církví téměř zničena. Iluminační proces nám umožňuje okusit nekonečno a obnovit se ze zdroje, jenž oživuje a informuje vše živé. Samozřejmě není nutné, abyste kvůli odřené holeni vyhledávali duchovní zjevení, stačí, když si ránu vyčistíte a ovážete. Pokud ovšem selhává váš imunitní systém, váš blízký čelí vážné nemoci nebo přehráváte tytéž bolestné životní vzorce stále dokola, možná je na čase nahlédnout za hmotu a za konečnost do léčivé praxe založené na zkušenosti nekonečna.

SVĚTELNÍ LÉČITELÉ

Na obědě nám profesor Lancho vyprávěl o historii obrovských obrazců na pouštním dně. Coby hlavní archeolog regionu Nazca je nejmocnějším mužem v oblasti. Schvaluje každou archeologickou vykopávku a na povel má policejní jednotku, která zajišťuje, aby se na místech výkopů nekradlo. Zním jej léta. Když zatkne vykradače chrámu, zabere jejich kořist, a tu pak předá do regionálního muzea. Vykradači hrobů jdou do vězení. Některé z kusů, jež nalézá, jsou tisíce let staré. Narazí-li Lancho na artefakt, o němž si myslí, že se mi bude líbit, uloží mi jej stranou. Tak to chodí v Latinské Americe. On není zástupcem zákona. On sám je zákon. A my dva jsme přátelé. Dnes mi přinesl dárek v krabici od bot. „Něco takového nemají ani v muzeích,“ řekl. Otevřel jsem krabici a uviděl předloktí mumie. Na zápěstí bylo tetování se znaky vysoce postavené šamanské kněžky. Lancho mi už dříve věnoval zajímavé kousky, tento však všechny předčil svou podivností. Antonio nebyl znesvěcením hrobu této šamanky nijak nadšen. Dnes večer vykonáme obřad v poušti, na místě kresby gigantického kolibříka. Přinesu mumifikovanou paži s sebou a pohrřbím ji, vrátím ji Zemi, kam patří.

S obřadem jsme skončili o půlnoci. Vstoupili jsme do obrovských obrazců na pouštním dně, abychom přijali energii kolibříka, ztělesňující vytrvalost, kterou šamani na svou dlouhou cestu potřebují. Umístil jsem mumifikované předloktí na kraj oltáře, prosté tkané látky, v níž Antonio nosí své léčitelské kameny. Ve tmě

se zdálo, jakoby se prsty hýbaly a volaly nás. Antonio zavřel oči a začal zpívat a štěrkat chrastítkem. Otočil se ke mně. Jeho laskavé a hluboké hnědé oči se proměnily, měl jsem pocit, že se dívám do očí jestřába. „Ona trpí,“ řekl odhodlaným hlasem. „Mučí se kvůli svému lidu, který byl na tomto místě před mnoha lety zmasakrován Španěly. Musíme jí pomoci.“ Znovu otevřel obřad a začal pískat a zpívat, aby povolal duchy těchto lidí.

Antonio nemohl uvěřit vlastním očím. V poušti před námi se objevila řada entit a před oltářem se seřadily tucty duchů. Antonio jim ministroval, každému sdělil, že je čas k odpočinku a k návratu domů do světa Ducha. Povolal řadu generací léčitelů a léčitelek, bytostí světla, aby jim přišli pomoci a jeden po druhém byli zbaveni bolesti. „Ona nemůže dojít pokoje, dokud její lidé nebudou oplakáni a poléčeni,“ řekl. Pokaždé, když jeden z duchů přistoupil, pocítil jsem jeho bolest. Bolest dítěte, které přišlo o matku i otce; bolest mladé ženy, která ztratila milého; bolest muže, který přišel o domov.

Tak to šlo celou noc. Při svítání, když byl poslední z duchů poléčen, mi Antonio dal pokyn, abych pohřbil předloktí. „Teď už může najít klid,“ řekl. „Proto se k tobě prostřednictvím toho archeologa dostala. Všechno to zařídila z druhé strany. Věděla, že sem dojdeme a pomůžeme jejímu lidu při léčení.“

Cesty ducha jsou rozhodně podivné...

(Z DENÍKŮ)

Stal jsem se prvním severoamerickým antropologem s rozsáhlejšími styky s národem Q'ero, tedy s posledními pozůstalými Inky, žijícími izolovaně na vrcholcích And. Ti stále hovoří kečujsky a za posledních pět set let se dostali do kontaktu s církví či státem jen minimálně. Jejich šamanské praktiky zůstaly i po dobytí incké říše

Španěly netknuté a nepoznamenané učením misionářů. Q'ero jsou legendární strážci inckých proroctví. Léčitelé tohoto národa, včetně mého mentora Dona Antonia, věří, že jejich duchovní dědictví sahá do časů před stovkami tisíc let. Pamatují si příběhy předávané z babičky na vnučku, jež vyprávějí o době před příchodem lidí. Duchovní moudrost jejich předků přináší učení o životě, o cestě za smrt do nekonečna a techniky léčení člověka prostřednictvím jeho světelného energetického pole.

Masové hubení Indiánů prvními osadníky amerického kontinentu vyhladilo duchovní tradice většiny původních kmenů. Léčivé praktiky, jež přežily indiánskou genocidu, byly pečlivě střeženy. Je pochopitelné, že šamani původních amerických společenství byli čím dál tím méně ochotní sdílet své dědictví s bělochy. Španělští konkvistadoři a misionáři, kteří je doprovázeli, zničili školy léčení v Cuzcu. Incké chrámy byly zdemolovány a na jejich místě se z týchž kamenů stavěly kostely. Incká léčitelská tradice už nebyla udržována organizovaným řádem šamanských kněží, ty nyní vytrvale pronásledovala inkvizice. Incké duchovní a léčitelské praktiky se začaly předávat ústní tradicí. Když katolická církev zakázala rituály a ceremonie pohanských národů, duchovní učení se rozsypala jako vlákna tkaniny zmítané vichřicí času. Vše, co po pěti set letech zůstalo, jsou útržky přísně střežené pozůstalými šamany a léčiteli.

Myslíme si, že inkvizice je věcí minulosti, že toto brutální uspořádání skončilo nástupem osvícenectví, a je to do značné míry pravda. Inkvizice zavřela své úřady před mnoha lety, ovšem až na jednu zemi, Peru, domov Inků. Poslední úřad inkvizice zde dodnes působí pod správou dominikánů, katolického řádu, jenž odsoudil k smrti Johanku z Arku. Je znám pod názvem Úřad pro vykořenění modlářství. Přetrval v Andách, neboť

je to poslední území amerického kontinentu, kde se stále v širším měřítku daří šamanským praktikám. Dnešní Peru je katolickou zemí se čtyřicetimi miliony obyvatel. Více než dvacet miliónů představují Indiáni, kteří konvertovali ke katolické víře, a přece dále vyhledávají šamanské léčení a zdraví Inti, slunce, v podstatě stejným způsobem jako před pěti sty lety.

Fakt, že inkvizice stále udržuje aktivní úřad v Peru, stačil na to, abych zaměřil svou pozornost na potomky stavitelů Machu Picchu. Představa, že tito léčitelé stále rozprávějí s řekami, stromy a rozmlouvají s Bohem, byla ještě lákavější. Možnost, že by šamani mohli mít klíče k starodávným praktikám léčení mysli a těla, je učinila přímo neodolatelnými. Tak začalo mé nekonečné putování, které mě zavedlo přes pravěkou zahradu amazonského deštného pralesa k nejvyšším vrcholům And. Tam jsem objevil starodávnou duchovní praxi, jež tvrdí, že každý z nás je schopen zažít nekonečno a že nás tato zkušenost může učinit celistvými; že Země nám nepatří, ale my patříme jí; a že ještě stále můžeme mluvit s Bohem a slyšet Boží hlas v celém Stvoření.

Pod vedením Dona Antonia jsem putoval ke kořenům incké civilizace, abych sesbíral stopy po pět tisíc let staré energetické medicíně, jež léčí prostřednictvím Ducha a světla. Roztroušeno napříč pozůstatky bývalého impéria bylo množství moudrých jedinců, kteří si ještě pamatovali prastaré způsoby. Spolu s Donem Antoniem jsme cestovali nespočetnými vesnicemi a osadami a setkávali se s řadou léčitelů a léčitelek. Destilovali jsme esenci jejich rituálů. Vzhledem k nedostatku psaných záznamů přidala každá vesnice k zachovaným léčivým praktikám vlastní příchuť a styl. Putovali jsme do amazonského pralesa, kde jsem se víc než deset let učil u léčitelů z džungle. Procestovali jsme pobřeží Peru, od planiny Nazca s obrovskými obrazci v poušti, jež zobrazují